

BONUSMATERIAL 1

MINNEN FRÅN JWAYYA

Breven hem

BONUSMATERIAL 1: BREVEN HEM

ELLER NÄR LILL-QM SKREV SIN EGEN RESEARCH FÖR FRAMTIDEN

Foto i denna del: Hans Andersson, Jan Henriksson, Thobias Ligneman med flera.

Baccisutflykter, inläsning i Naqoura, vädernoteringar, det väntade Gulfkriget och vardagen på campen... Allt finns beskrivet i breven jag skrev hem till min mamma och som hon sparar i alla år utan att jag visste om det.

Att 34 år senare få återse och läsa breven innebar förstås en rejäl dos nostalgi, men innebar samtidigt att jag fick en massa värdefull research "gratis" till bokprojektet – dessutom från en ytterst trovärdig källa. Breven fungerade även som en "knuff" för att på allvar komma igång och samla in minnen och bilder från kamraterna på Swed Eng Coy.

HÄR KOMMER, i urval, en del av de 45 brev som jag skickade hem med början den 10 oktober 1990, min första hela dag i Jwayya. Vi börjar alltså med mina första intryck under sex veckor som pinky på 104:an – för det var ju så det började för min del.

En dag i slutet av september blev jag uppringd av en man från Arméstabens FN-avdelning, som berättade att en av kvartermästarna skulle åka hem i förtid och undrade om jag kunde åka ner tidigare. Sagt och gjort, några dagar senare inställde jag mig på Almnäs i Södertälje och veckan därpå satt jag på ett chartrat plan från Monarch Airlines tillsammans med förråds- och sjukhuskompanierna.

Det var sex veckor före tidtabellen och eftersom 104:an var en sommarbataljon så var det ingen tvekan om vem som var pinky. Det var jag.

DET FINNS FLERA ANLEDNINGAR till att jag nu väljer att lägga ut delar ur breven som extramaterial till boken. En är att mina egenupplevda, personliga minnen förhoppningsvis ska väcka ännu fler minnen från dig som tjänstgjorde på "kullen" i Jwayya eller i Libanon. En annan anledning är att kunna berätta om vår tjänstgöring kronologiskt, till skillnad från boken som är indelad efter olika ämnen eller teman.

Observera att jag saxat delar ur breven, vilket gör att texten kan kännas lite osammanhängande. Den är dessutom "oredigerad", det vill säga att den enda språkliga förbättringen är att jag skrivit ut vissa förkortningar. Jag har heller inte dubbelkollat några av de fakta som nämns utan detta är hämtat rakt av från breven hem.

*Thobias Ligneman
Ställföreträdande kvartermästare (Lill-QM)
samt författare till Minnen från Jwayya.*

8 OKTOBER 1990 - sista uppställningen på Almäs innan avresan till Libanon. Nedan: några dagar senare, rekognosceringstur i närheten av Litani-floden.

Sex veckor på 104 L

10 OKTOBER:

Så har man då äntligen anlänt till mitt nya hem och 34 grader. "Äntligen" eftersom det var segt både på Ben Gurion i Tel Aviv och vid gränsen och allt däremellan (tog 8 timmar!).

I Naqoura, vid huvuddelen, marscherade vi in under pompa och ståt och hälsades välkomna. Jag togs direkt omhand av en välkomstkommitté härifrån och åkte längs "Abortvägen" de 45 km hit till Jwayya. Här stod hemmavarande delar av kompaniet + civilanställda libaneser och tog emot mig med "You're in the Army Now" dånande ur högtalarna.

11 OKTOBER

Då börjar man vänja sig med värmen och ett land helat annorlunda än Sverige. Och det är lätt att känna sig hemma här på campen, som faktiskt är överlägset bättre än huvudcampen i Naqoura.

Byn är förhållandevis rik, jämfört med landet i övrigt. Det gamla delen är ganska sjaskig, men den övre delen runt oss finns det många tjusiga lyxvillor. Landet runtomkring är kuperat med nakna, brunbrända kullar. Det som växer sätter sig kebaberna (getterna) snabbt i sig. I utsikten från mitt rum kan jag klara dagar se ända bort till havet, och dit är det trots allt 3 mil.

Jag har ätit AO:ts bästa hamburgare på "finnjallan" och pepparstek på Minghi Street och hittills mår jag utmärkt.

21 OKTOBER:

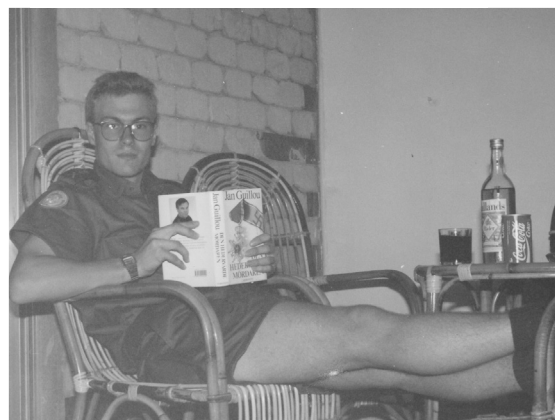
Jag har haft en mycket rolig vecka och det har hänt mycket. Det började i lördags kväll med officersmiddag för att övergå till Privatemässen, där det var dags för the PINKY DRINK – något som det är omöjligt att komma undan och omöjligt att må bra efter. Drinken innehåller ½ dl salt, tequila, tomatjuice och 70 stänk tabasco. Smakar fan. Jag höll mig i en timme, sedan spydde jag hejdlöst i en halvtimme.

Jag har nu haft en "baccishelg" i Naqoura. Alltså har jag solat och badat fredag-lördag-söndag, spelat fotboll (svenskt mästerskap där vi förlorade semifinalen på straffar och slutade trea av fjorton lag. Jag gjorde två mål).

I lördags var det mässtafton på Tre kronor, Swedlogs officersmäss, men det var stelt så alla roliga gick över till Trucker's Inn där stämningen var på topp (11 på en 10-gradig skala).

LIVET SOM PINKY – första förmiddagen i Jwayya på balkongen utanför kompani-expeditionen och kvartermästarnas sovrum. Några dagar senare var det dags för den obeskrivligt äckliga pinkydrinken. Nedan: tidningsläsning i Naqoura och bok-läsning på balkongen. Då detta var på 104:an var det fortfarande tillåtet att ha alkohol på rummet men det är ytterst oklart varför det blev just Hallands fläder.

26 OKTOBER:

Brevet tog 3 dagar, ibland tar det upp mot en vecka. Med postsändningen kommer också färsk dagstidningar och ibland har vi Dagens Nyheter/ Svenska Dagbladet/ Aftonbladet/ Expressen dagen efter!! Absolut färskast news är TT:s fartygsnyheter som kommer på telex. Ibland har vi till och med de senaste elitserieresultatet samma kväll!

Vi åker ner till Naqoura med "supply" må-on-fre och i regel är fredagen QM:s lott. Men ofta (och hittills) blir det två besök i veckan därnere.

I går fredag hade vi svenskt mästerskap på 10 km inkluderande två mördarbackar. Köpte skor förra veckan och sprang en halvmil – det är enda löpträningen sedan slutet av april. Men fotbollen har tydligen hållit mig vid liv – att otränad springa runt på 39.36 är mer än godkänt. Andre ingenjören kom trea. Efter det firade vi på restaurang. Pepparstek och tre öl kostar 7 dollar, det är verkligen billigt här nere. Vi fortsatte till ett hak och träffade några irländare och följde med dem för lite Paddy's och mycket mer öl. De och norrmännen är roligast att göra med. Och faktum är att även den värsta UNIFIL-byråkratin kan lösas upp med lite slösnack om Connemara eller Dublin (om majoren i fråga är irländare)

Skämt åsido, men det supas inte så hemskt mycket härnere (fredagar och lördagar undantagna). Ingenjörerna får fortfarande ha öl och sprit på rummet och det tycker jag fungerar bra. Medelåldern häruppe är ju trots allt 27-28 år och är vuxna människor (mitt "nya" kompani cirka 22 år, en medveten grej från bataljonschefen för att det ska bli "lättare" att styra).

Annars är Naqoura inget vidare. Själva byn är sjaskig och uppbyggd på en affärs/restaurang-gata, Minghi Street ("jallan"). På vintern är luften fuktig eftersom det är precis nere vid havet. Här är luften bättre. Fast det vore ju skönt att kunna bada. Sen har vi mycket bättre kockar, bättre kamratskap och framförallt: vi ser AO:t nästan varje dag. Många på förråden eller sjukan i Naqoura kommer aldrig in i det "riktiga Libanon" utan sitter som campråttor på campen. Det är ju en del av poängen med att åka ner hit, se sig omkring.

Temperaturen börjar sjunka ner mot 25 grader. Men det är fortfarande så varmt att vi sover med fläkten på, skjutdörrarna mot balkongen öppna och bara påslakan, ingen filt. Och så myggnätet förstås. Än så länge är det inte så mycket insekter och vi har bara sett en kackerlacka men den var 6 centimeter...

4 NOVEMBER:

Nu ska jag berätta om något som är bland det roligaste jag någonsin varit med om. Nu på eftermiddagen och kvällen har jag varit på bröllop i byn.

PISTOLBRÖLLOP – första och enda gången jag gått på bröllop iklädd pistol. Mådde som en räv efteråt... Har med flit "blurrat" bruden samt de båda papporna. Till vänster: med stor-QM Friberg utanför HQ-huset. Nedan: pryar med hundpatrull och lånad AK-5:a, någonstans utanför Jwayya. Som kvartermästare tyckte jag det var korkat att vi hade olika vapen och ammunition på kompaniet istället för att hålla oss till en "standard".

Mr Soufan, en affärsman som vi gör business med, gifte bort sin äldsta dotter, som nu ska följa med brudgummens far till sin make – i Stockholm! Så de ville ha svenskt besök och jag och vaktplutonchefen blev bjudna och kom dit iklädda kombatumiform och pistoler och förklarade hur stolta vi var över äran – och sen började en otrolig kväll – god mat, festlig stämning där alla, vuxna, barn och mormor (som var 100 år!) dansade av glädje. Nisse och jag blev uppdragna och dansade arabisk dans till allmänt jubel. Och att maten var sagolik behöver jag knappast tillägga! En fantastisk upplevelse förunnat få och ett perfekt sätt att lära känna folk och land.

(Här visar det sig att min mamma fick den lätt censurerade versionen om bröllopet och slapp läsa om hur det egentligen gick till...)

När vi kom dit ledde Soufan in oss i ett stort rum, där alla kvinnor och barn var församlade. Någon brudgum syntes inte till, men jag skulle inte oroa mig för de filmade så att han skulle kunna se bröllopet i efterhand, förklarade Soufan nöjt.

Vi hälsade artigt och leddes vidare ut på en takterass, där det satt ett trettiotal snubbar i en öppen fyrkant. Knappt hade vi satt oss ner på varsin stol förrän en äldre man kom fram med ett paket cigaretter och frågade: "smoke, Lieutenant?"

Jag var på vippen att säga "nej tack, jag röker inte" men hörde sedan en inre röst som uppmanade mig att ta en cigg i alla fall för att undvika risken att såra gubben. Man vet ju aldrig, kanske skulle han ta det så personligt att det blev dålig stämning och att vi i värsta fall skulle behöva be om bepansrad eskort för att ta oss tillbaka till campen? Och en liten cigg kan väl inte vara så farligt? Dra några munbloss av fredspipan och så är det väl bra sen?

Trodde jag.

Knappt hade jag fimpat förrän nästa gubbe kom och sträckte fram ett paket. "Smoke, lieutenant?" Och dum som jag var tackade jag ja. Och sen var det nästa gubbe och nästa igen och inte bjöd de på några svaga mentolcigaretter heller utan hårdare grejor som Lucky Strike och Gauloises.

Det blev långt mer röka än jag hade fått i mig hela livet (fram till dess) så inte undra på att jag mådde som en räv efteråt. Höll på att kräkas flera gånger medan vi vandrade uppför backen till campen. Jag förbannade mig själv, Ligneman för helvete, hur kan du vara så jäkla dum i huvet?

(Efter denna kompletterande information återgår vi till breven...)

Helgen började med födelsedagsfest på mässen 2/11. Det är tradition att alla bjuder på födelsedagsbarnets drinkar men jag hade styrka att säga till så jag fick lagom med alkohol.

I lördags hade vi 40 tjejer från Naqoura uppe för att visa hur fin stämning vi har. Sightseing i AO:t (de kommer ju aldrig ut i Libanon), glada lekar och en hejdundrande fest. Jag gick VB (vakthavande befäl) så jag hade säkerhetsansvaret och därmed äran att var nykter. Skönt. Men festen var kul och få se om vi kan göra om det med nya kompaniet.

Arbetet är mycket rutiner men också omväxlande uppgifter. Åka till Naqoura och fixa prylar och just nu leder jag bygget av ett nytt QM-förråd. Mina kockar fungerar utmärkt (inte bara för den suveräna tårtans skull), sjukvårdarna också och förarna på trossen. De är självgående och löser det mesta själva.

I tisdags släppte israelerna en massa fallskärmslys. De hittade en bilbomb på onsdagen och stängde gränserna till Israel och grinden till AO:t, så vi blev "inlåsta" i Naqoura med underhållstransporten och fick nödförläggas i en sjuksal på Medcoy. Men irritationen över detta gick över efter några öl.

Våra vakter skjuter av en del katter och råttor på kampen med hagelbössa. Hur mycket jag än gillar kissar hemma, passar jag mig noga för katterna här för de är ofta sjabbiga..

15 NOVEMBER:

Efter några mycket kalla nätter har vi fått upp tempen igen. 23 grader i går, 26 i dag – gott! Men värsta solbrännan har bleknat av (inte flagnat).

Idag kom förstyrkan till mitt kompani ner, bleka och kylda av minusgraderna på flygplatsen i Helsinki. Kapten Boox från I1 kom idag, honom har jag haft i lumpen. Nu ska vi "briefa" om verksamheten i dagarna fyra, sedan åker det här kompaniet hem och de nya kommer tisdag morgon.

Beirut är så gott som tomt på beväpnade milisgrupper och många flyttar söderut (hit). Visserligen har Amal och Hizbollah slutit ett historiskt fredsavtal men vapenvilan är mycket bräckligt. Det kan alltså bli livat härnere till jul. Dessutom får vi se vad israelerna hittar på (Hizbollah har uttalat att nu ska man koncentrera sig enbart på att attackera Israel).

I väntan på Saddam

20 NOVEMBER:

Nu har kompaniet roterat hem och de nya kommit och jag är inne i en synnerligen jäktig period. Det kändes rejält att lämna av de hemvändande i måndags och höra deras enorma sånger på flaken innan avfärden:

"Hemåt det bär för varje minut, trälidomens tid snart är förbi, och jävligt härjad jag står på hemlandets kust – å vad jag längtar hem". Det var första gången hittills jag fick hemlängtan! Jag höll mig undan i fredags under det värsta sjöslaget.

Så kom de i går morse och fick marschera in på Nordstjärnan till "You're in the Army Now". Kompanichefen är en mycket bestämd herre med reglementen, disciplin och ordning. Det kan bli bra (trots allt).

Nya QM tror jag att jag kommer utmärkt överens med. Jag saknar visserligen redan Hasse, men nu håller jag på och lär upp den nye. Kul sits att lära upp sin chef! Det ska nog gå bra!

Har varit så mycket på Medcoy att nästan alla känner igen mig (vakten säger: tjenare, är du här nu igen...) och QM har gett mig tillgång till en egen barack. Snart får jag väl en gul namnbricka också...

27 NOVEMBER:

Har åkt på rossel i halsen och tappade nästan rösten. Har väl skrikit för mycket nu när de nya kommit ner... Mår annars utmärkt och har klarat mig undan den beryktade jallan väldigt länge.

2 DECEMBER:

1:a advent och 23 grader i luften, inte dumt alls. Vad gäller klimatet finns inget att klaga på hittills. Höst-vinterregnet borde ha börjat för några veckor sedan men det sörjer vi ju inte över.

FN har antagit en resolution om att Irak ska lämna Kuwait senast 15/1. Så nu rustar vi för krig, framför allt när det gäller utbildning i försvar av campen och skydd mot c-stridsmedel. Även om ingen hoppas på krig måste vi vänja oss med att det kan smälla rejält härnere i slutet av januari och förbereda oss på det värsta, fast det varit så lugnt härnere hittills.

Maten här är bra, "trots" att vi fått nya kockar. Har gått upp 4 ½ kilo på två månader, det blir + 8 kilo i maj med fortsatt lika skrämmande utveckling. Usch!

Veckan som gått har varit "relativt lugn", det vill säga ett tiotal israeliska soldater har dödats i en palestinsk självmordsattack. De 10 dödade var uppe i Norbatt (Cheba), dit är det väl 1 ½ timme minst med bil.

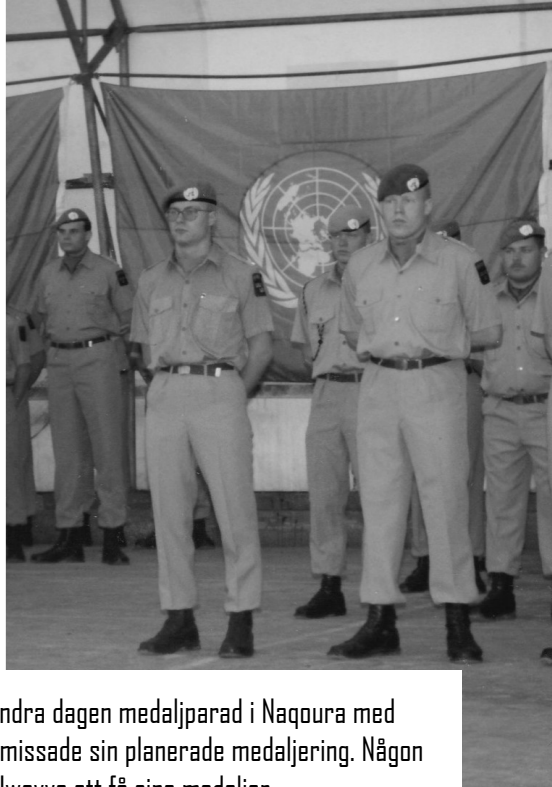
ÖB landar på flygplatsen i Beirut. Ett bevis på att det är säkert där, eventuellt kommer vårt rotationsflyg hem i maj att gå via Beirut International istället för Tel Aviv.

14 DECEMBER:

ÖB sa inte så mycket. Han landade på kampen i knappt 30 minuter och

KONTRASTER. Ena dagen skyddsmask på, andra dagen medaljparad i Naqoura med bland annat Janne Magnusson på APC, som missade sin planerade medaljering. Någon vecka senare var det dags för kompaniet i Jwayya att få sina medaljer.

hann då i princip äta lunch. Kockarna "grät blod", de hade ju förberett laxtoast, hjortfilé och smarrig efterrätt. Nu slevade generalen i sig hjorten och tyckte den var utmärkt.

Apropå svenskt hade vi lucia igår. På morgonkulan lussade ett tjugotal grabbar i ett uppskattat framträdande. En kille var lucia med en skurtrasa som peruk och alla hade ficklampor istället för stearinljus. Före tre kom ett stressat luciatåg från Medcoy och bjöd på sin show. Jag lurade dem att stanna på kaffe och då överraskade vi dem med vårt tåg! En sanslös succé som visade att vi i Jwayya bryr oss om och vi plockade många pluspöäng.

En av mina kockar sjöng "O helga Natt" a capella i en fantastisk version (o den är svår!). Jubel!

Vi vågade dock inte skicka vår lucia till ghaneserna...

26 DECEMBER:

Jultomten kom och gav oss julklappar – minsann – och glögg och pepparkakor och lekar och Kalle Anka och tre plastgranar och en riktig, fast cypress från Israel och julmusik – så nog hade vi mycket jul härnere. Julbord med 55 rätter, det var bara mormors marsipan som saknades!

I dag har vi haft idrottsutbyte med Ghana Eng Cou och vi utklassade dem i allt utom volleyboll. Själv var jag inte med. Jag skulle däremot spelat juldagsturnering i fotboll mot Norge och Irland men planen låg under vatten. Det regnade nämligen så rejält fredag-söndag.

10 JANUARI 1991:

Från söndag klockan 18 är all leave i Israel förbjuden förutom transporter till och från Ben Gurion-flygplatsen i Tel Aviv, detta med anledning av att vi inte vet vad som kommer att hända 15/1. Förhandlingarna igår gav ju inget resultat.

Här råder inget krig – men vi kommer drabbas indirekt av krig om Israel blir indraget. Kanske blossar intifadan upp även i Libanon, vem vet? Men nu mår vi bra.

(Här sammanfattas sedan planerna på att åka till Australien på leave tillsammans med signalist Asklund "som är 34 år men har barnasinnet kvar och alltid har en glad och positiv inställning till det mesta" samt den korta leaveresan till Sinai, som bland annat bjöd på jeepsafari och två dagar på dromedar genom öknen – en fantastisk resa).

Det jobbiga var sedan hemresan som började ½ 2 på natten för att hinna fram till Rosh Haniqras gräns till Libanon före 1200 (hann med en minut till godo). En krävande resa.

14 JANUARI:

Från i går klockan 18 är all leave förbjuden. Personal i Israel på väg till Cypern och Kenya återkallades. Dessutom har en rad skärpningar i säkerhetskraven införts och vi bär ständigt skyddsmask, autoinjektor och motmedelstabletter mot nervgas lätt tillgängliga. Mycket regler. Det är ju inte säkert det blir krig kanske en del tycker, men de reglerna är ju till för att vi ska överleva ifall vi råkar illa ut. Men fortfarande är här lugnt och skönt!!!

Gas, gas, gas!

19 JANUARI:

Jaha, då var det alltså krig i världen! Ingen större överraskning, även om jag tycker att de allierades attack kom väldigt snart efter att tidsfristen gått ut.

02.20 den 17/1 är alltså en tidpunkt de flesta av oss aldrig kommer att glömma. Det är första gången någonsin som svensk trupp beordrats "skyddsmask på" i ett skarpt läge. En historisk händelse och inte den enda gången. Fortfarande agerar kompaniet proffsigt! Utbildning ger färdighet heter det och det har vi bevisat hittills.

BBC News och Radio Sweden (TT) har blivit vårt viktigaste sällskap – tillsammans med skyddsmasken. Dessutom har vi arméns nya c-vätskeskydd som vi kan arbeta/strida i även om vi får ett direkt c-anfall mot oss och ta oss till en saneringsplats i ett skyddat område utan att gasdropparna tränger igenom. Bra! Så vi har bra utrustning även om Sverige kunde kostat på sig att skicka ett stort lager hit (de som ligger i ett mobförråd i Korpilombolo kunde vi ha större nytta av!!)

28 JANUARI:

Allt som missiler varit på väg mot Israel har gaslarmet gått såväl i Israel som här – totalt är vi nu uppe i nio (9) skarpa gaslarm. Tack och lov har ingen av de missiler som trillat ner i Israel och Saudi innehållit gas, men vem vet hur länge han orkar stå emot denna enorma raid från allierat håll? Och när kommer det första gasgranaten, om den nu kommer?

Situationen här uppe är bra, trots att vi knappt kommer utanför campen. Grabbarna tar kriget runtom oss med optimism, det enda som är lite negativt är att det är leavestopp och att vi inte kan lämna landet. Själv skulle jag ha åkt till Australien och Singapore om två veckor. Får väl hitta på något annat kul om leavestoppet nu hävs.

En annan negativ sak är att vi idag fått nej från Arméstaben. De vill inte skicka ner fältartister under rådande omständigheter, trots att de ville. Enligt planerna skulle Jerry Williams spela här live i Jwayya på torsdag kväll, nu får vi skjuta det på framtiden. Det också. Hade nog varit en jättehitt, tror jag. Men vi får nöja oss med vårt eget band, som är mycket duktiga faktiskt.

QM har byggt om vårt rum så det blivit mycket ljust och fint. Han har rivit en vägg, snickrat ihop en tjugig hylla/byrå och skaffat nya fräscha gardiner (blå), darttavla med plywoodskiva bakpå, några extra hyllor och inte minst en TV och en video, så nu sitter vi här och gluttar på filmer.

Jag tror att Saddam & co kommer att få jättepisk, men det kommer att ta tid, han kommer att kämpa mot segt och när det mekaniserade infanteri-anfallet (alltså fotfolk och tanks) anfaller mot kuwaitiska gränsen kommer det att dö mycket folk. Frågan kommer självfallet att ställas om det var värt det och opinionen i USA fruktar ju ett nytt Vietnam, vilket också Saddam utlovat.

Bataljonsmästerskapen i orientering nästa helg har ställts in p g a stor risk för SIS (Scud i Skallen)

Vi försöker leva normalt även om vi ibland (som i tisdagens radiosändning och lördagens plutonsfest) avbrutits av ett hest högtalarutrop "GAS GAS GAS". Det har blivit en del av vår vardag och när andra, tidigare bataljoner fått smeknamnen The Reindeer Batallion eller The Rewarded Nobel Prize Winners kommer vi på bataljon 106 Libanon nog att bli kallade The Gas Mask Batallion.

31 JANUARI:

I tisdags gjorde Israel sin första artilleriattack sedan 1982 mot flyktinglägret Rashidiye, som ligger en halvmil söder om Tyr, cirka 1 mil norr om Naqoura vid kusten.

De brukar ha mycket "bus" för sig, släppa lys, skjuta från den patrullbåt som ständigt tuffar utanför kusten, men detta var den första artilleri-raiden på 9 år och den dödade minst 5 och skadade minst 10. I dag på förmiddagen fortsatte attacken och bissarnt nog stod vi här på min balkong med stereon på för fullt och beskådade vad som hände, 132 artillerigranater sköts från gränsen och patrullbåten. En massiv attack, med ständiga höga knallar från avskjutningsögonblicket, rök några sekunder efter nedslaget. Det var första gången jag såg en sådan attack, även om jag var på betryggande avstånd. Det hela var en hämndattack för att olika palestinska organisationer i förrgår sköt 14 så kallade "Kaytuschas" mot säkerhetszonen och Israel.

Samtidigt som Rashidiye bombaderades i tisdags kväll, damp det ner över 140 artillerigranater i Norbatt. En tydlig markering från Israel. Men de vet precis var de skjuter och vet att FN-personal inte kommer att skadas, kaytuschan är värre för den kan slå ner var som helst.

Attacken mot Rashidiye var en tankeställare till om krigets närhet. Att vi sitter så här lugnt i Jwayya beror på att området bort till Tyr är under kontroll av milisen Amal, som nu sedan några månader alltså har fred med ärkerivalen Hizbollah

Nu har vi klarat oss i över 2 ½ dygn sedan det senaste (10:e) gaslarmet. Vi får se hur länge det håller... Skyddsmasken har blivit ett sällskap för oss och den har varit på i 6 timmar om 53 minuter – exakt!

4 FEBRUARI:

Eftersom Israel ännu ej gått in i kriget ökar risken för att Saddam ska använda kemiska stridspetsar betydligt, som en sista desperat åtgärd. Men vi ser fortfarande positivt på att vi är välutbildade och dessutom ligger 450 meter över havet, gas är ju som bekant tyngre än luft så för att vi ska råka illa ut krävs en direkträff och så uselt tror jag inte att de siktar.

I lördags hävdades leavestoppet och de första gav sig iväg. I dag stack 6 stycken som skulle till Kenya/Seychellerna. Flighten blev inställd så nu blev det förhoppningsvis New York/Florida för herrarna istället.

Jag frågade om vi (2 signalister och jag) kunde få flyga med Ghanas rotationsflyg och fick först ett positivt besked (dessutom tur- och retur gratis!), sedan ett besked om att det för tillfället är tillåtet som turist att åka med flyget. Men att det kanske släpps.

Har hur som helst blivit inbjuden att besöka Military Academy Training School i Accra, Ghanas huvudstad. Vore en hit! Bra klimat, bra bad, vacker natur och en annorlunda upplevelse!

6 FEBRUARI:

Än har vi inga problem att få fram förnödenheter, vi har heller inga problem med vattenhämtningen eller att få våra septitankar tömda. De töms cirka var 10:e dag av en "yxa". En otrevlig man som alltid lovar för mycket. Men vi gillar att han kommer. Avlopp är ju något självklart för oss hemma, men det är nog först nu jag kommer att gilla avloppssystemen hemma!

11 FEBRUARI:

Nu har jag äntligen fått min medalj! Normalt ska man få den efter tre månaders FN-tjänst men jag fick vänta 4 månader innan jag blev medaljerad tillsammans med MedCoy, förråds- och transportkompanierna i

en stor tillställning i Naqoura i lördags. Det blev ett krävande genrep på fredagen, tre timmars stående men det var inte ens hälften så jobbigt som den stora paraden när vi dessutom var nervösa och spände oss så att ben och knän värkte efteråt. 3 stycken svimmade faktiskt och fick bäras ut!! En så illa att han hamnade på vårderna på Medcoy.

16 FEBRUARI:

I dag var det regnigt, vi skall snart börja föröva på medaljparaden och den är jag speaker. I går, däremot hade vi 24 grader varmt i skuggan! Första högtrycksdagen sedan 1:a advent.

Vi får väl hoppas att det fina vädret håller i sig och att Saddam ger upp snart (inga gaslarm sedan i måndags).

20 FEBRUARI:

Denna vecka har det varit lite oroligt i södra Libanon, kanske är något stort som håller på att ske eller är det bara olika parter som "känner på varandra". Det har ju blivit en delvis förändrad maktbalans i och med att Lebanese Army kom till Tyr och södra Libanon.

Skickar en bild på Mimette, en "fransk" katt på UNIFIL HQ ("fransk" för att hon brukar sova hos och fötts upp på leverpastej. Hon kommer att bli fet). Ett gosigt nystan som jag hittade på golvet sovandes i solen och sedan kom upp i mitt knä när jag satt och pratade med en tjej på Food Cell. En trevlig katt. Jag var stressad, men offrade en halvtimme åt att ha kisse i knät och blev genast mycket lugnare.

Här blåser det hårt i dag. Flaggan på vårt tak har trillat ner, bara en sån sak. Bataljonsstab och stab- och trosskompaniet åker hem på söndag och förstyrkan har kommit till bataljon 108 L (vi heter fortfarande 106 L) och nye chefen för underhållsavdelningen var här idag och jag briefade honom om kompaniets uppgifter, organisation och problem under 30 minuter med efterföljande sightseeing på campens vrår.

Task force till Kuwait och nedräkning till hemresan

8 MARS:

Här väntar vi fortfarande på högtrycket, lite halvpissigt väder, inte skönt alls. Förhoppningsvis är det bättre i Egypten, dit det bär om en vecka. Det är billigt där nu eftersom turismen inte kommit igång efter kriget.

13 MARS:

Nu försvinner jag söderut till varmare trakter. I dag fick vi faktiskt hagel

RENOVERINGSBEHOV. Uppfräschning av mitt och Fribergs sovrum. Skäms nästan över hur bra vi bodde med eget badrum och utsikt ner mot Medelhavet. Till höger min lilla sovalkov 1991 och hur den ser ut idag, med en ny öppning in till rummet där ställföreträdande kompanichefen bodde.

Nedan: gos med "fransk" katt på UNIFIL HQ samt sista bilden i mitt fotoalbum; tagen kort innan hemresan till Sverige.

här och det blev för en timme alldeles vitt på marken. Men sen kom solen och temperaturen steg från 10 till 19 grader på 45 minuter.

31 MARS:

I går hade vi påskmiddag här med många rätter och återigen imponerade kockarna. Bataljonschefen var här och efteråt blev det highlife på mässen med mycket uppträdande (vi har ju ett bra rockband här) med många plutonchefer som guest vocalists. Kul!

3 APRIL:

Hej och tack för ett mycket långt och innehållsrikt brev. Jag kämpar förvisso för fred härnere men jag måste säga att du får kämpa lika mycket för att bära hem alla mina paket...

I dag har jag målat klart det sista i vårt rum. QM hade ju börjat och måla det i FN:s färger, blått (till cirka 1 meter över golvet) och vitt. Och jag bättrade på de sista glipande hålen idag, så nu har vi ett ännu snyggare rum, kanske det vräkigaste av alla på den här bataljonen.

4 APRIL:

Din sista undran, om jag kan tänka mig att ge mig ut på fler uppdrag för FN är lätt att besvara med Johan-Adam (JA). Faktum är att min tjänst är utlyst för rekapitulation, det vill säga jag kan stanna om majoren och jag vill och kommer överens om det, men det är inte aktuellt. Jag kommer hem 22/5 som planerat.

11 APRIL:

Nu är det leavestopp igen för att vi kanske ska skicka folk till Irak/Kuwait. Skönt att slippa åka dit (40-50 grader, sand och kanske dåligt med vatten och mat).

13 APRIL:

Det ser allt mer ut som en Task Force ska åka iväg till Kuwait. 34 gubbar är öronmärkta och ska kunna påbörja den långa bilresan 48 timmar efter att FN i New York sagt "go!". Jag är glad över att slippa.

24 APRIL:

Jahapp, då var vi ett ytterst reducerat kompani. 35 gubbar har försvunnit till Kuwait. En förtrupp fick förmånen att flyga Hercules, andra har påbörjat fordonskonvoj i fyra dagar genom öknen. Ingen hit!

Alla som åkte till Kuwait var frivilliga, det var regeringens villkor för att

skicka trupp. Våra 35 är ingenjörer och maskinförare som ska minklarera (ruskiga mängder minor) och bygga positioner för skyttekompanier (ej från Sverige).

Ghanesen som åkte fast med 16 pistoler.... Israelerna är alltid noga vid gränsen, oddsen att lyckas måste ju ha varit minimal. Men de försöker få hem allt från ris till bilar och lysrör, våra afrikanska grannar!

Här är förresten värmebölja, över 30 grader sex av åtta dagar (34 grader i dag). I söndags gick jag Chebamarschen, 24 km som norrmännen ordnar i det norska områdets höga berg och djupa dalar. En riktig naturupplevelse! Och med lyckad tejpning i förväg har jag inga obehagliga skavsår eller blåsor som minne!

30 APRIL:

I dag slutar vi jobba klockan 12 för att fira, men några måste ju alltid vara i tjänst – mina kockar och signalister till exempel, och jag kommer själv ATT VARA I TJÄNST? Det kommer norsk UNIFIL HQ-personal och har så kallad "food inspection" efter lunch, kollar kök och matförråd och råttfällor etc. Brukar gå bra för vår del.

I kväll är det lite högtidligare middag, sedan går vi ner till helipaden och tänder ett valborgsbål och sjunger "vintern rasat", "Kungssånmgen", "Du gamla du fria" och "Sköna maj". Sen är det bara 21 dagar kvar till Muck!

Hade feber i söndags, orkade bara vara uppe en enda timme. Men det gick över lika fort, var svag i går men känner mig fit for fight idag igen.

Det var den första "däckningen" jag haft hittills. Annars var jag lite illamående häromdagen, men det berodde på värmen och en massa vätska och några saltabletter senare mårde jag bättre. Det gäller att inte slarva med vätske- och mineralbalansen när det är så här varmt!

3 MAJ:

I går var jag i Naqoura och spelade bataljonsmästerskapet i landbandy. Det är lustigt, Swed Eng Coy har ju vunnit alla lagtävlingar sedan vi kom ner (19/11) samt hela UNIFIL-mästerskapet i dragkamp. Dubbelsegern i stafett var ju en annan höjdare.

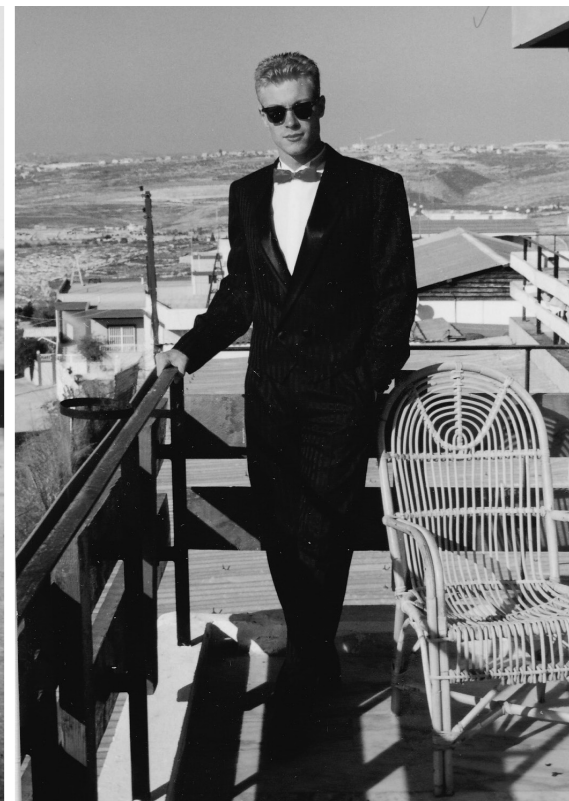
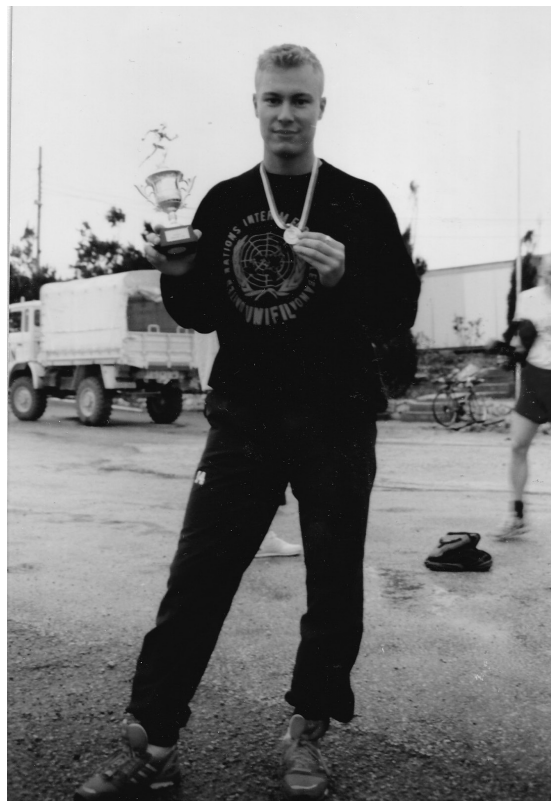
Nu stod tre ingenjörsdrag på startlistan. Både stab&tross och vaktplutonernas lag gick obesegrat genom gruppspelen och till finalomgång tillsammans med två lag från förrådskompaniet. Här gick det dock sämre för vårt lag. 1-2, 0-1 och 0-2 var bittra förlustsiffror i jämna, hårda matcher. Fyra alltså... Men vakterna skärpte sig och vann sina sex matcher och hela turneringen. Ingenjörerna bäst här – också – och en kul turnering.

De har lyckats samla ihop en massa knäppgökar på bataljonsstaben i

Naqoura. Ett alster ur floran: när man går på campen, skall man ha fast gång och målmedveten blick (inget flumlufsande alltså). Rökning genomförs sittande eller stående, ej under gång.

Mitt under den värsta gaslarmsperioden dikterade förra bataljonsstaben regler för hur träskor fick bäras, var, när, om och hur. Förmodligen har den här firman rullat på för länge när folk har tid att bry sig om sånt tjafs istället för att lösa tjänsten.

(Just dessa båda regler kunde jag inte hitta, när jag bläddrade i bataljonens handlingar på Krigsarkivet i Arninge. Däremot fann jag bataljonsordrar om att det inte var tillåtet att fiska med harpun, använda tångar mot civilautan tillstånd, använda sandfärgade mockaskor eller köra Jeep utan sidodörr.).

DRESSED FOR SUCCESS. Den 2 februari sprang jag en av sträckorna i stafettlaget som den kom tvåa i Naqoura - slagna endast av kamrater från kompaniet. Till höger: provar en leverans från skräddaren i Tyr.